

Sygn. akt X P 132/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Ławnicy: M. W., K. K.

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2016 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy

z powództwa M. S.

przeciwko (...) z siedzibą w W.

o odszkodowanie

I. zasądza od strony pozwanej (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 13.200 zł (trzydzieści tysięcy dwieście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 13 lipca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4.856 zł brutto;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.274 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt X P 132/16

UZASADNIENIE

Powód M. S., po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu pismem z dnia 8 lipca 2016 r (data stempla pocztowego) (k. 59-61) wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) w W. kwoty 13.200 zł tytułem odszkodowania w związku z niezgodnym z prawem odwołaniem powoda ze stanowiska wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty.

W/w pismo powoda, pełnomocnik strony pozwanej otrzymał w dniu 12 lipca 2016 r. (wydruk z internetowej strony operatora pocztowego Poczta Polska S.A. tracking przesyłek – w załączeniu w aktach sprawy)

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 09.02.2016 r. pozwany doręczył powodowi odwołanie w którym odwołał powoda z dniem otrzymania pisma ze stanowiska kierownika (...). W tym czasie powód przebywał na zwolnieniu chorobowym. W treści odwołania pozwany nie podał przyczyny odwołania. Pozwany odwołał się jedynie do przepisów art. 70 § 1 kodeksu pracy oraz art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o (...), które mówią, że dyrektor Oddziału Regionalnego może odwołać Kierownika Biura zatrudnionego na podstawie powołania w każdym czasie niezwłocznie lub w określonym terminie. Powód na dzień odwołania wykonywał mandat radnego Rady

Gminy O. zgodnie z aktem wyboru. Zatem w ocenie powoda jego odwołanie ze stanowiska odbyło się niezgodnie z obowiązującym prawem. Zgodnie bowiem z art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym rozwiązanie z radnym stosunku pracy wymaga uprzedniej zgody rady gminy, której jest członkiem. Pozwany natomiast odwołał powoda ze stanowiska bez uzyskania zgody rady gminy, której jest członkiem. Niedopełnienie wymagania uzyskania zgody na rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem, który jest objęty szczególną ochroną prawną uzasadnia wystąpienie z roszczeniem z art. 45 § 1 kodeksu pracy o uznanie rozwiązania stosunku pracy za bezskuteczne, o przywrócenie do pracy lub o zasądzenie odszkodowania. Ochrona trwałości stosunku pracy radnego zagwarantowana przepisami ustawy o samorządzie gminy obejmuje wszystkie formy stosunku pracy. W treści odwołania pozwany nie wskazał przyczyn odwołania. W związku z tym należałoby uznać zgodnie z akceptowanymi w doktrynie poglądami, że doszło do odwołania zgodnie z art. 70 § 2 kodeksu pracy tj. odwołanie było równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę, a w okresie wypowiedzenia powód ma prawo do wynagrodzenia w wysokości przysługującej przed odwołaniem.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, strona pozwana podniosła, że odwołanie powoda nie miało związku z pełnieniem przez niego funkcji radnego. Jediną przyczyną odwołania była aktualna polityka kadrowa, której elementem było odwołanie wszystkich kierowników biur powiatowych, wobec czego żądanie powoda należy uznać za niezasadne z uwagi na szczególny charakter sposobu nawiązania pomiędzy stronami stosunku pracy, to jest powołanie oraz z uwagi na cel ochrony stosunku pracy radnego wynikający z art. 25 ust 2 ustawy o samorządzie gminnym. Stosunek pracy z powodem został nawiązany na podstawie powołania, zatem w porównaniu z pozostałymi sposobami nawiązywania stosunku pracy powołanie cechuje się od daleko idącą specyfiką, w szczególności obniżoną stabilnością zatrudnienia. Zgodnie z art. 70 § 1 KP pracownik zatrudniony na podstawie powołania może być w każdym czasie odwołany ze stanowiska przez organ, który go powołał. Celem tego unormowania jest zapewnienie organom powołującym swobodę w doborze kadr kierowniczych zarządzających zakładem pracy. Zgodnie z art. 70 § 2 KP odwołanie ze stanowiska stanowi jednocześnie rozwiązanie stosunku pracy i zasadniczo jest równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę. Strona pozwana wskazała również, że należy podkreślić, że odwołanie stanowi kompetencję organu odwołującego i nie podlega kontroli i ocenie Sądu. Z tego powodu w oświadczeniu o odwołaniu pracownika równoznacznym z wypowiedzeniem umowy o pracę zbędne jest powołanie przyczyn odwołania. Konsekwencją takiego ukształtowania stosunku pracy nawiązanego na podstawie powołania jest wyłączenie stosowania wobec pracownika powołanego przepisów dotyczących trybu postępowania przy rozwiązywaniu umów o pracę oraz rozpatrywania sporów ze stosunku pracy w części dotyczącej orzekania o bezskuteczności wypowiedzeń i o przywróceniu do pracy.

Celem powołanego przez powoda przepisu art. 25 ustawy o samorządzie gminnym jest zapewnienie radnemu swobodnego sprawowania mandatu, a nie zabezpieczenie go przed utratą pracy oraz że rada gminy podejmując uchwałę w przedmiocie wyrażenia zgody na zwolnienie, nie powinna ingerować w prawo pracodawcy do „rozstania” się z pracownikiem, gdy ma to uzasadnienie w obowiązującym porządku prawnym i nie jest związane z wykonywaniem przez radnego mandatu (wyrok Sądu Administracyjnego z 5 czerwca 2014 roku, II OSK 3133/13). Zatem rada powiatu nie posiada kompetencji do odmowy wyrażenia zgody na zwolnienie pracownika jeżeli nie ma to związku z wykonywaniem przez niego mandatu radnego. W niniejszej sprawie, odwołanie powoda nie ma związku z wykonywaniem przez niego funkcji radnego, gdyż strona pozwana odwołała nie tylko powoda, lecz wszystkich kierowników biur powiatowych. Nie sposób przyjąć, że w toku wymiany całej ponad 300-osobowej kadry kierowniczej powód został odwołany z powodu pełnienia funkcji radnego gminy. W toku współpracy pomiędzy stronami, okoliczność pełnienia przez powoda funkcji samorządowej nie była nigdy przyczyną ani tłem jakiegokolwiek konfliktu. Ze zgodnego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że podstawowym roszczeniem pracownika odwołanego przysługuje roszczenie o odszkodowanie, natomiast ewentualnie przysługiwałoby mu roszczenie o przywrócenie do pracy w przypadku uznania, że podstawą odwołania prowadzącego do rozwiązania umowy o pracę były zdarzenia związane z wykonywaniem funkcji radnego. W niniejszej sprawie odwołanie powoda z funkcji nie miało żadnego związku z wykonywaniem przez niego mandatu radnego. Ewentualne orzecznictwo dotyczące możliwości

przywrócenia pracownika do pracy było wydane sprzed nowelizacji kodeksu pracy z dniem 1 stycznia 2004 r. dotyczącego przepisu art. 69 kp. W wyroku z dnia 20 sierpnia 2009 r. Sąd Najwyższy wyraźnie podkreślił, że niewyrażenie przez sejmik województwa zgody na odwołanie pracownika – radnego ze stanowiska w przypadku zdarzeń niezwiązanych z wykonywaniem mandatu nie może być co do zasady sankcjonowane orzeczeniem o przywróceniu do pracy. W takich przypadkach usprawiedliwione jest zasądzenie odszkodowania. Strona pozwana wskazała również, że żądanie powoda nie będzie uzasadnione przepisem art. 8 kp.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. S. został powołany na stanowisko Kierownika (...) Biura Powiatowego w (...) Oddziale Regionalnym (...) w dniu aktem powołania z dnia 9 lutego 2015 r., który to powód otrzymał w dniu 20 lutego 2015 r. Powołanie miało miejsce na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przed powołaniem powoda na stanowisko Kierownika (...) Biura Powiatowego powód pracował u strony pozwanej od 10 stycznia 2007 r. początkowo na podstawie umowy na zastępstwo na stanowisku inspektora, następnie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku inspektora, specjalisty, a następnie p.o. Kierownika (...) Biura Powiatowego.

Jednomiesięczne wynagrodzenie brutto powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło kwotę 4.856 zł.

Dowód: - akta osobowe powoda

- zaświadczenie o wysokości zarobków powoda k. 16

Powód jest radnym Rady Gminy O. od 21 listopada 2010 r.

Dowód: - pismo Rady Gminy O. k. 63

- przesłuchanie powoda k. 71 (płyta CD)

Pismem z dnia 4 lutego 2016 r. doręczonym powodowi w dniu 9 lutego 2016 r. powód został odwołany ze stanowiska Kierownika (...) z dniem otrzymania odwołania.

Strona pozwana odwołała w tym czasie wszystkich kierowników biur powiatowych, gdyż w tamtym okresie taka była polityka kadrowa strony pozwanej. Zostało odwołanych wówczas ponad 20 osób zatrudnionych na stanowiskach kierowników biur powiatowych z pośród 26 biur.

Odwołanie powoda ze stanowiska nie było związane z pełnieniem przez niego funkcji radnego Rady Gminy O., lecz było związane z ogólną polityką kadrową.

Strona pozwana wiedziała odwołując powoda, że powód jest radnym Rady Gminy O..

Strona pozwana przed odwołaniem powoda z funkcji Kierownika (...) nie zwróciła się do Rady Gminy O. o zgodę na odwołanie powoda.

Dowód: - akta osobowe powoda

- zeznania świadka M. K. k. 71 (płyta CD)

- przesłuchanie powoda k. 71 (płyta CD)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Stan faktyczny w sprawie nie był sporny.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o zaferowane przez strony i nie zakwestionowane dowody z dokumentów, w szczególności znajdujące się w aktach osobowych powoda, jak również w oparciu o dowód z pisma z Rady Gminy O., w którym to piśmie zostało potwierdzone, że powód jest radnym Rady Gminy O. od 21 listopada 2010 r.

Sąd oparł się również o treść zeznań świadka M. K. i powoda (Sąd pominął dowód z przesłuchania strony pozwanej wobec oświadczenia pełnomocnika strony pozwanej, który wskazał, że wnosi o pominięcie dowodu z przesłuchania strony pozwanej), które jedynie potwierdziły niesporny stan faktyczny w sprawie. W szczególności Sąd uwzględnił zeznania świadka M. K., który jest dyrektorem Oddziału strony pozwanej, którego pracownikiem był powód i który potwierdził, że strona pozwana przed odwołaniem powoda nie zwróciła się o zgodę do Rady Gminy O., a także wyraźnie podkreślił, że odwołanie powoda nie miało żadnego związku z pełnieniem przez niego mandatu radnego, lecz było wynikiem ogólnej polityki kadrowej. Powód potwierdził w całej rozciągłości zeznania świadka M. K.. W szczególności powód wskazał, że nie wie, jakie były przyczyny odwołania go, lecz potwierdził fakt, że w tamtym okresie zostali odwołania prawie wszyscy kierownicy biur powiatowych zatrudnieni przez stronę pozwaną.

Zgodnie z art.70 §1 k.p. pracownik zatrudniony na podstawie powołania może być w każdym czasie – niezwłocznie lub w określonym terminie – odwołany ze stanowiska przez organ, który go powołał.

Zgodnie natomiast z art. 69 kp, jeżeli przepisy niniejszego oddziału nie stanowią inaczej, do stosunku pracy na podstawie powołania stosuje się przepisy dotyczące umowy o pracę na czas nieokreślony, z wyłączeniem przepisów regulujących:

- 1) tryb postępowania przy rozwiązywaniu umów o pracę;
- 2) rozpatrywanie sporów ze stosunku pracy w części dotyczącej orzekania:
 - a) o bezskuteczności wypowiedzeń,
 - c) o przywracaniu do pracy.

Zatem należało wskazać, że to, że powód był zatrudniony na podstawie powołania powodowało to, że mógł on w niniejszym postępowaniu co do zasady dochodzić jedynie roszczenia o odszkodowanie, a nie przywrócenie do pracy. Zatem roszczenie powoda po zmianie powództwa z przywrócenia do pracy, na odszkodowanie mogło być przez Sąd uwzględnione zasadniczo w całości.

Bezspornym w sprawie było to, że powód w dniu odwołania go ze stanowiska był radnym Rady Gminy O. i strona pozwana przed odwołaniem powoda nie zwróciła się do Rady Gminy o taką zgodę.

Zgodnie z art. 25 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. 2016.446) w związku z wykonywaniem mandatu radny korzysta z ochrony prawnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych. Zgodnie z ust 2 w/w artykułu, rozwiązanie z radnym stosunku pracy wymaga uprzedniej zgody rady gminy, której jest członkiem. Rada gminy odmówi zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym, jeżeli podstawą rozwiązania tego stosunku są zdarzenia związane z wykonywaniem przez radnego mandatu.

Mając na uwadze powyższy przepis należy zatem uznać, że strona pozwana nie zwracając się do Rady Gminy O. o wyrażenie zgody na odwołanie powoda ze stanowiska naruszyła przepis art. 25 ustawy o samorządzie gminny.

Takie stanowisko zostało wyrażone wielokrotnie w judykaturze.

W wyroku z dnia 25 lutego 2015 r. (II PK 101/14 LEX nr 1665347) Sąd Najwyższy wyraźnie wskazał, że „Ogólna klauzula zawarta w art. 69 pkt 1 k.p. o wyłączeniu trybu postępowania przy rozwiązywaniu umów o pracę z

pracownikami powołanymi nie ma zastosowania do pracowników zatrudnionych na podstawie powołania, będących jednocześnie radnymi. Treść art. 25 ust. 2 u.s.g. jednoznacznie obejmuje ochroną w nim przewidzianą wszystkich pracowników, w tym i tych, którzy stali się pracownikami w następstwie powołania. Ochroną objęta jest trwałość stosunku pracy. W konsekwencji odwołania ze stanowiska pracownika powołanego - radnego, skutkujące rozwiązaniem stosunku pracy bez zgody rady gminy, będzie stanowiło naruszenie art. 25 ust. 2 u.s.g. i jako niezgodne z prawem daje pracownikowi odwołanemu prawo dochodzenia odpowiednio roszczeń określonych w art. 45 k.p. W uzasadnieniu swojego stanowiska Sąd Najwyższy wskazał, że: „...Ochrona stosunku pracy radnego ma na celu umożliwienie radnym, ze względu na szczególną rolę, jaka została powierzona gminom, jak najskuteczniejszego i najbezpieczniejszego sprawowania funkcji. Następstwem tej ochrony jest ograniczenie swobody podmiotu, który w określony w Kodeksie pracy sposób nawiązał na podstawie powołania stosunek pracy z pracownikiem-radnym, w rozwiązaniu tego stosunku bez zgody rady gminy. Ograniczenie to nie ma charakteru bezwzględny. Rozwiązanie stosunku pracy, w tym stosunku pracy na podstawie powołania, może nastąpić wtedy, gdy rada gminy wyrazi na nie zgodę. Wyrażenie zgody przez radę gminy na rozwiązanie z radnym stosunku pracy jest pozostawione do swobodnej decyzji rady, z wyjątkiem sytuacji, gdy podstawą tego rozwiązania są zdarzenia związane z wykonywaniem przez radnego mandatu. Artykuł 25 ust. 2 (zdanie drugie) ustawy o samorządzie terytorialnym nakazuje radzie odmówić wówczas zgody na rozwiązanie stosunku pracy. Wtedy, gdy u podstaw rozwiązania stosunku pracy z powołania legnie sprawowanie mandatu radnego, odmowa wyrażenia zgody przez radę gminy na podstawie wspomnianego przepisu, będzie zgodna z ideą ochrony funkcji radnego. Cel i znaczenie szczególnej ochrony funkcji radnego, nadane art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie terytorialnym, stałyby się iluzoryczne i abstrakcyjne, gdyby przyjąć wyłączenie spod tej ochrony radnych, których stosunek pracy powstał na podstawie powołania.”

W ocenie Sądu, nie ma zastosowania wprost cytowany przez stronę pozwaną wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 czerwca 2014 r. (II OSK 3133/13 LEX nr 1519369), w którym to wyroku Sąd uznał, że „Skoro celem regulacji art. 25 ust. 2 u.s.g. jest zapewnienie radnemu swobodnego sprawowania mandatu, a nie zabezpieczenie go przed utratą pracy, to rada gminy podejmując uchwałę w przedmiocie wyrażenia zgody na zwolnienie, nie powinna ingerować w prawo pracodawcy do "rozstania" się z pracownikiem, gdy ma to uzasadnienie w obowiązującym porządku prawnym i nie jest związane z wykonywaniem przez radnego mandatu oraz że ochrona stosunku pracy radnego jest uzasadniona wyłącznie w sytuacji, gdy zostanie udowodnione, że do rozwiązania stosunku pracy nie doszłoby, gdyby pracownik nie posiadał mandatu radnego. Tak, więc w każdym przypadku nie wyrażenia zgody przez radę gminy na rozwiązanie stosunku pracy z radnym, powinno być wykazane, że wykonywanie przez pracownika mandatu radnego, choćby w najmniejszym stopniu, determinuje decyzję pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę.”

W niniejszej sprawie, strona pozwana wprawdzie wykazała, że odwołanie powoda nie miało związku z wykonywaniem przez niego funkcji radnego, gdyż powód działając przez profesjonalnego pełnomocnika nie zakwestionował zeznań świadka M. K., a także sam przyznał, że w tym samym czasie, gdy on był odwołany, byli również odwołani inni Kierownicy Biur Regionalnych, gdyż była taka polityka kadrowa, zatem nie było to związane z wykonywaniem przez powoda funkcji radnego, lecz należy podkreślić, że sytuacja faktyczna opisana w w/w orzeczeniu NSA dotyczyła sytuacji, gdy strona pozwana zwróciła się o zgodę do rady gminy, a rada gminy takiej zgody nie udzieliła.

Natomiast w niniejszej sprawie stan faktyczny jest taki, że strona pozwana w ogóle zaniechała zwrócenia się do Rady Gminy O. o zgodę na odwołanie powoda, co było formalnym naruszeniem przepisów prawa pracy.

Strona pozwana winna była formalnie zwrócić się do Rady Gminy O. o wyrażenie zgody na odwołanie powoda ze stanowiska, a następnie dopiero wówczas, gdyby Rada Gminy takiej zgody by nie udzieliła, powołując się na określone argumenty, które w ocenie strony pozwanej nie byłyby zasadne, gdyż brak zgody nie byłby merytorycznie uzasadniony, można byłoby uznać, że pracodawca wykonał wszelkie czynności z zakresu prawa pracy, a brak zgody na rozwiązanie stosunku pracy (odwołanie) było ze strony Rady Gminy nieuzasadnione. Dopiero wówczas zaistniałaby sytuacja, którą opisał NSA w drugiej tezie w/w wyroku tj. „Ochrona stosunku pracy radnego byłaby uzasadniona wyłącznie w sytuacji, gdy zostałoby udowodnione, że do rozwiązania stosunku pracy nie doszłoby, gdyby pracownik nie posiadał mandatu radnego. Tak, więc w każdym przypadku nie wyrażenia zgody przez radę gminy na rozwiązanie stosunku

pracy z radnym, powinno być wykazane, że wykonywanie przez pracownika mandatu radnego, choćby w najmniejszym stopniu, determinuje decyzję pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę.”

W niniejszej sprawie natomiast strona pozwana w ogóle zaniechała czynności zwrócenia się do Rady Gminy O. o zgodę na odwołanie powoda, czym naruszyła formalnie przepis art. 25 ustawy o samorządzie gminnym, zatem roszczenie powoda o odszkodowania było co do zasady zasadne.

Jedynie informacyjnie można wskazać, z uwagi na fakt, że początkowo powód wnosił o przywrócenie do pracy, a następnie dopiero w toku postępowania zmodyfikował żądanie pozwu o odszkodowanie, że zarówno Sąd Najwyższy, jak i Naczelny Sąd Administracyjny w swoich orzeczeniach wyraźnie rozróżniają dwie sytuacje, tj. formalny obowiązek pracodawcy zwrócenia się do odpowiedniej rady gminy o zgodę na rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem – radnym (którego w niniejszej sprawie strona pozwana nie wykonała) i umożliwienie radzie gminy wypowiedzenie się w tej kwestii, a zasadność odmowy rady gminy w zakresie wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem – radnym.

Zgodnie bowiem z art. 25 ust 2 zd. 2 ustawy o samorządzie gminnym „Rada gminy odmówi zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym, jeżeli podstawą rozwiązania tego stosunku są zdarzenia związane z wykonywaniem przez radnego mandatu.” Zatem należy uznać, że wyrażenie zgody przez radę gminy na rozwiązanie z radnym stosunku pracy jest pozostawione do swobodnej decyzji rady, z wyjątkiem sytuacji, gdy podstawą tego rozwiązania są zdarzenia związane z wykonywaniem przez radnego mandatu. Wtedy, gdy u podstaw rozwiązania stosunku pracy z powołania legnie sprawowanie mandatu radnego, odmowa wyrażenia zgody przez radę gminy na podstawie wspomnianego przepisu, będzie zgodna z ideą ochrony funkcji radnego. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 24 listopada 1992 r. I PZP 55/92 OSNC 1993/7-8/116).

W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy następnie wskazał: „...Treść art. 25 ust. 2 ustawy o s.t. jednoznacznie obejmuje ochroną w nim przewidzianą wszystkich pracowników, w tym i tych, którzy stali się pracownikami w następstwie powołania. Ochroną objęta jest trwałość stosunku pracy. W konsekwencji odwołania ze stanowiska pracownika powołanego-radnego, skutkujące rozwiązaniem stosunku pracy bez zgody rady gminy, będzie stanowiło naruszenie art. 25 ust. 2 ustawy o s.t. i jako niezgodne z prawem daje pracownikowi odwołanemu prawo dochodzenia odpowiednio roszczeń określonych w art. 45 k.p. Podstawowym roszczeniem przysługującym pracownikowi powołanemu-radnemu w razie odwołania go bez zgody rady gminy ze względu na istotę stosunku pracy z powołania powinno być odszkodowanie, o którym mowa w art. 45 § 1 k.p. Nie można jednak odrzucić dochodzenia przez takiego pracownika również przywrócenia do pracy na podstawie art. 45 k.p., szczególnie wówczas, gdy podstawą odwołania prowadzącą do rozwiązania stosunku pracy były zdarzenia związane z wykonywaniem przez radnego mandatu (art. 25 ust. 2 ustawy o s.t.).”

W niniejszym postępowaniu wprowadził powód początkowo żądanie o przywrócenie do pracy, lecz w ocenie Sądu zasadnie zmienił żądanie i wniósł o odszkodowanie, w szczególności w świetle okoliczności, że odwołanie go ze stanowiska nie miało żadnego związku z wykonywaniem przez niego funkcji radnego. Zatem przywrócenie do pracy powoda, z uwagi na fakt, że nie zostało wykazane, że jego odwołanie miało związek z pełnieniem mandatu radnego, nie zasługiwałoby na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie, skoro strona pozwana nie miała obowiązku wskazywania przyczyny odwołania powoda, to ciężar dowodu, że faktycznie odwołanie powoda miało związek z pełnieniem przez niego mandatu radnego spoczywał na powodzie, a nie na stronie pozwanej. Powód działając przez profesjonalnego pełnomocnika nie wskazał na żadne okoliczności mogące świadczyć o tym, że jego odwołanie miało związek z pełnieniem przez niego funkcji radnego. Co więcej, powód potwierdził zeznania świadka M. K., że faktycznie w tym samym czasie byli odwołani prawie wszyscy kierownicy biur powiatowych, gdyż taka była polityka kadrowa strony pozwanej.

W szczególności również można podkreślić, że żądanie powoda o przywrócenie do pracy, w świetle okoliczności, że jest to stosunek pracy oparty o powołanie powodowałoby to, że powód niezwłocznie po powrocie do pracy ponownie mógłby zostać odwołany bez wskazania przyczyny. Sąd natomiast nie ma kompetencji zobowiązania strony

pozwanej do ponownego zatrudnienia powoda na innej podstawie i na innym stanowisku, niż powołanie na dotychczas zajmowanym stanowisku. Jeśli natomiast odwołanie powoda nie miałoby związku z pełnieniem funkcji radnego, w szczególności w świetle treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1992 r. oraz wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 5 października 2015 r. II SA/Wa 97/15, ponownie narażałaby powoda na utratę pracy u strony pozwanej.

Ustosunkowując się do zarzutu strony pozwanej, że żądanie powoda jest niezgodne z art. 8 kp, należy podkreślić, że strona pozwana powołując się na ogólne przepisy dotyczące art. 8 kp w żaden sposób nie wykazała, dlaczego podnosi, że żądanie powoda narusza w/w przepis art. 8 kp. Zatem ten argument strony pozwanej w żaden sposób nie mógł zostać przez Sąd uwzględniony.

Mając powyższe na uwadze, skoro przed odwołaniem powoda strona pozwana nie zwróciła się do rady gminy o wyrażenie zgody na odwołanie powoda czym naruszyła formalnie przepis art. 25 ustawy o samorządzie gminnym, a powód zmienił żądanie pozwu z żądania przywrócenia do pracy na żądanie odszkodowania, należało powództwo o odszkodowanie uwzględnić co do zasady.

Powód zatrudniony był u strony pozwanej początkowo na podstawie umowy o pracę na zastępstwo, a następnie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, a następnie na podstawie powołania na czas nieokreślony od 10 stycznia 2007 r., tj. zatrudnienie powoda u strony pozwanej trwało dłużej niż 3 lata. W takim przypadku, zgodnie z art. 36 § 1 pkt 3 Kodeksu pracy, okres wypowiedzenia wynosi 3 miesiące. Wedle treści art. 47¹ Kodeksu pracy, odszkodowanie za niezasadne lub niezgodne z prawem wypowiedzenie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy, nie niższej jednak od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Zgodnie z przedstawionym przez pozwaną i niekwestionowanym przez powoda zaświadczeniem o zarobkach powoda, wysokość wynagrodzenia powoda wynosiła średnio 4.856 zł miesięcznie.

Wobec tego, że powód wnosił o zasądzenie kwoty 13.200 zł, a Sąd związany jest zakazem orzekania ponad żądanie, należało zasądzić tytułem odszkodowania kwotę 13.200 zł (pomimo, że powód mógł żądać kwoty 14.568 zł brutto) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 lipca 2016 r. do dnia zapłaty, o czym Sąd orzekł w pkt I sentencji wyroku.

W pkt II wyroku Sąd oddalił roszczenie powoda o odsetki od dnia doręczenia pozwu do dnia 12 lipca 2016 r.

Powód zmienił żądanie pozwu z żądania przywrócenia do pracy na odszkodowanie w piśmie z dnia 8 lipca 2016 r. (k. 59-61), które to pismo nie zawierało braków formalnych w zakresie zmienionego żądania pozwu i zostało doręczone pełnomocnikowi strony pozwanej bezpośrednio przez pełnomocnika powoda w dniu 12 lipca 2016 r. Zatem należy uznać, że skuteczne doręczenie pozwu w tym zakresie miało miejsce w dniu 12 lipca 2016 r.

Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2003 r. (III PZP 3/03, OSNP 2004/5/74, Biul.SN 2003/3/24, M.Prawn. 2003/7/291, Pr.Pracy 2004/1/35), „Ustawowe odsetki od odszkodowania przysługującego pracownikowi z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia stają się wymagalne w dniu doręczenia pracodawcy odpisu pozwu zawierającego żądanie zapłaty tego odszkodowania.”

Podobne rozstrzygnięcie należy przyjąć w zakresie żądania w niniejszej sprawie zatem Sąd uwzględnił odsetki w zakresie odszkodowania nie od dnia następnego po dniu doręczenia pozwu, lecz od dnia następnego po dniu doręczenia pełnomocnikowi strony pozwanej pisma pełnomocnika powoda zmieniającego żądanie pozwu z żądania przywrócenia do pracy na odszkodowanie, a w pkt II wyroku, Sąd oddalił dalej idące powództwo.

Rygor natychmiastowej wykonalności wyrokowi w pkt I do kwoty 4.856 zł nadano zgodnie z dyspozycją art. 477² § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, o czym orzeczono jak w pkt III sentencji wyroku.

W pkt IV sentencji wyroku Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3274 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 2.914 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, wyrażoną w art. 98 Kodeksu postępowania cywilnego.

Kwota 360 zł została obliczona zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, natomiast kwota 2.914 zł jest kwotą, którą powód uiszczył tytułem opłaty od pozwu. Skoro powód wygrał sprawę w znacznej części (Sąd oddalił roszczenie powoda w pkt II wyroku jedynie w zakresie żądania odsetek do dnia 12 lipca 2016 r.) należało kwotę uiszczoną opłaty od pozwu zasądzić od strony pozwanej na rzecz powoda w całości.